



V moři krásném a nespoutaném, v modravých hlubinách lemovaných pevnostmi korálů a tančícími řasami žila velryba jménem Gerda.

Velryby se v mnohém podobají lidem. I ony totiž patří mezi savce a od narození mají blízký vztah ke svým rodičům. Gerdina rodina měla čtyři členy: Gerdu, jejího staršího bratra Larse, maminku a tatínka. Nebydleli však v domě ani v paneláku, ale pluli od rov-



níku k severnímu pólu, přes celý oceánský svět. Domov pro ně představovalo každé místo, kde byli spolu.

Gerda měla to nejhezčí dětství, jaké si jen mohla přát, a svoji rodinu nade vše milovala. Se zatajeným dechem poslouchala tatínkovy tajuplné příběhy o časech Prastaré velryby, kdy zvířata žila s lidmi v míru. Bylo to už dávno a svět tehdy ještě neznal hranice pevnin a oceánů...



Maminka Gerdě zase zpívávala píseň, která se jí vepsala hluboko do srdce. Maminky velryby takové balady předávají svým dcerám po celá staletí.

Jestli někdy uvidíte velrybu, zaposlouchajte se do jejích zvuků, možná v nich uslyšíte tato slova:




*Když hvězdy vyjdou a k večeru se smráká,
nová cesta do dálavy tě láká.*

*Poznáš mnohé taje v mořském světě,
nebe k velkým dobrodružstvím zve tě.*

*Neuslyšíš stále maminčiny písně,
možná poznáš samotu i tísně,
pochybovat budeš, zda setkáme se zas,
ale k cíli povede tě srdce hlas.*

*V zátoce ráje jednou všichni setkáme se,
čas dělí nás, ale věčnost k sobě nese.
S nadějí pluj v širých vodách, dítě,
důvěřuj nebi, v duši pohladí tě.*





Jednoho rána se Gerda probudila do naprosté prázdnoty. Všude kolem ní se rozléhalo podezřelé ticho. V tu chvíli si nedokázala na nic vzpomenout. Nevěděla, jak se přihodilo, že se ztratila. Jen jedním si byla jistá: není doma.

Měla strach. A strach malé velryby v nekonečném oceánu je vskutku hrozná věc.

Nechala se bezcílně unášet chladným proudem a v hlavě jí zněla mamčiná píseň.

Čas plynul a Gerda si na samotu pomaličku zvykala. Cítila sice velikánský velrybí smutek, ale naděje, že jednou potká svou rodinu, ji hnala vpřed.

Vhííííík, hju hjúúúúúk,“ pozdravila slušně Gerda, když potkala dvě kosatky. Ve velrybštině to znamená asi: Ahoj, drahé přítelkyně!

„Jmenuji se Gerda a hledám svou rodinu,“ pokračovala.

„Řekni, co se ti přihodilo?“

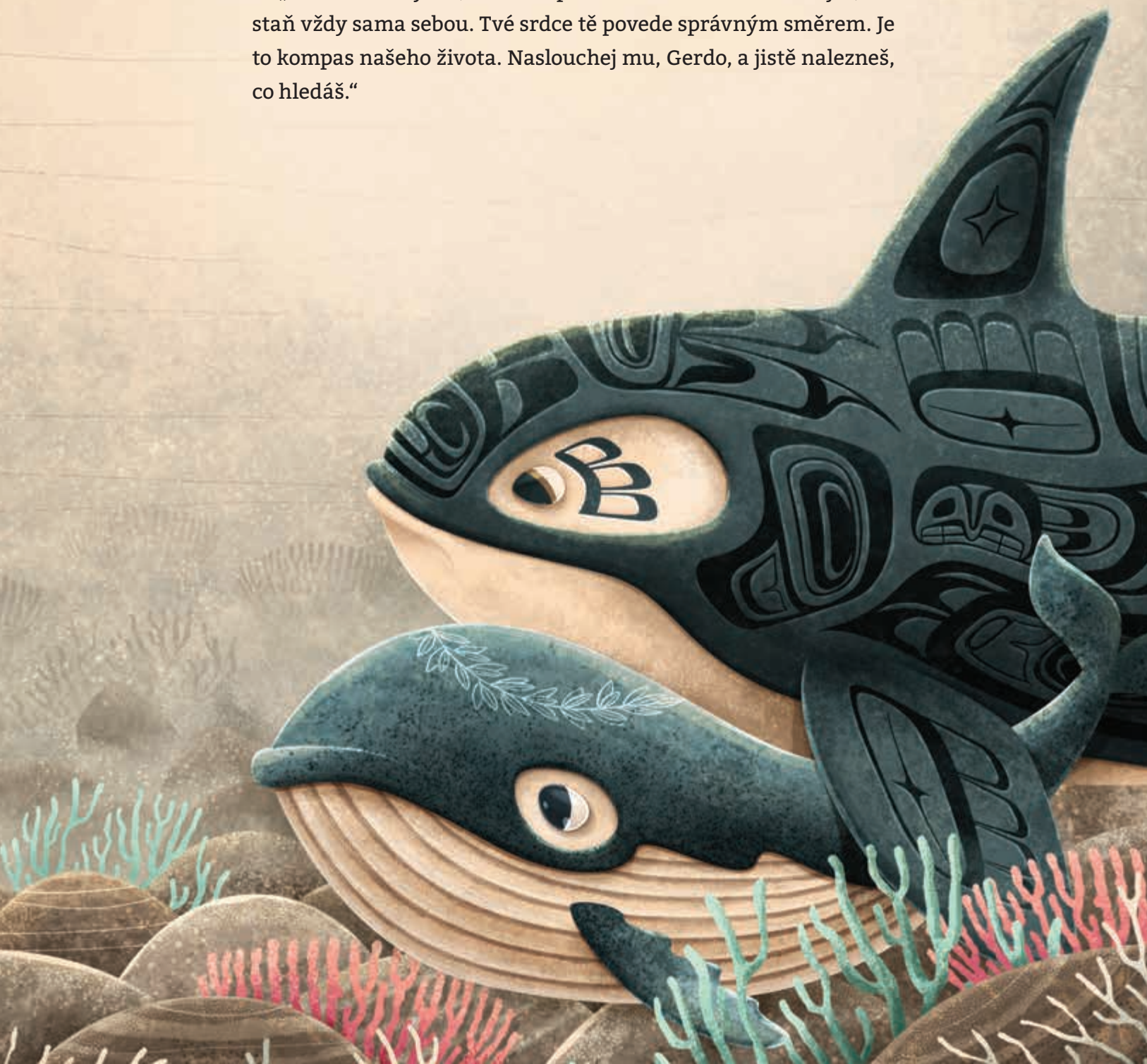
Gerda ztěžka vydechla několik utrápených bublinek a rozpovídala se. Hovořila dlouze a dojemně: o mamince, tatínkovi, bratru



Larsovi. Také o tom, jak se ztratila, a o své samotě. Vtom se jedna z kosatek zarazila – tenhle příběh už přeci slyšela. Vykládal jí ho starý moudrý narval, kterého potkala při dalekém Nunavutě. Poradila tedy Gerdě, aby se vydala na cestu do vzdálených severních vod a tam hledala odpovědi na své otázky.

A jelikož se jim líbila Gerdina odvaha, dali jí ještě jednu dobrou radu:

„Kamkoli se vydáš, kohokoli potkáš a cokoli na světě zažiješ, zůstaň vždy sama sebou. Tvé srdce tě povede správným směrem. Je to kompas našeho života. Naslouchej mu, Gerdo, a jistě nalezeš, co hledáš.“



Proudy vody unášely čas oceánem, Gerda vyrostla a stala se z ní půvabná mladá dáma. Byla velice hezká, jen v očích se jí natrvalo zabydlel smutek.

Na cestách poznávala mnoho nových tvorů. Řídila se srdcem a každému dala šanci, protože právě pestrost podmořského života ji vždy dokázala okouzlit.

„Jsem šťastná, že mohu žít v oceáně. Škoda, že se z té krásy nemohou těšit všichni na světě,“ řekla si Gerda, když jedno ráno uviděla na hladině první sluneční paprsky.

Najednou její pohled upoutala díra v podmořských skalách. Kraloval jí zvláštní tvor. Měl velikou hlavu i chapadla. Byla to chobotnice.

Gerda připlula blíž a tichnouce pozorovala, co se bude dít. Chobotnice se tvářila rozmrzele. Ležela kolem ní hromada nejrůznějších věcí, které neustále přehazovala ze strany na stranu. Nejdřív něco vytáhla, potom to zase položila, popadla další věc, přemístila ji jinam a tak pořád dokola.

Gerda se nakonec osmělila a chobotnici pozdravila.

„Vihii,“ zanotovala vlídně a přátelsky. Chobotnice si velrybu přeměřila od hlavy až k ocasu a něco zabrblala.



„Jak se vede?“ nenechala se odbýt Gerda.

To už se ale chobotnice doopravdy rozzlobila a sykla: „Proč mě vyrušuješ? Copak nevidíš, že práce až nad hlavu? Mám tady tolik pokladů a jen osm chapadel. Nezdržuj a plav!“

Gerda se otočila a odplula pryč. Pomyslela si přitom, že kdyby v moři neplavalo tolik harampádí a zbytečností, chobotnice by se do do nich určitě nezapletla a třebaš by se z nich staly kamarádky.

